

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4240/2019
27.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душко Пачариз, адвокат из ..., против туженог Оператор дистрибутивног система ДОО Београд, Огранак Електродистрибуција Крагујевац из Крагујевца, чији је пуномоћник Јованка Влајковић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о изјављеној ревизији тужиоца против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4129/18 од 17.07.2019. године, у седници већа одржаној 27.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4129/18 од 17.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 324/17 од 12.06.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено решење туженог број 10883 од 28.12.2013. године, о отказу уговора о раду број 6-1-2102/2 од 22.02.2007. године и анекс уговора о раду број 6-1-2107/4 од 24.06.2008. године, о престанку радног односа тужиоца и обавезан је тужени да тужиоца врати на рад у складу са стручном спремом и радним искуством. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 296.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4129/18 од 17.07.2019. године, преиначена је пресуда Основног суда у Крагујевцу тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражио да се поништи решење туженог број 10883 од 28.12.2013. године, о отказу уговора о раду број 6-1-21-02/2 од 22.02.2007. године и анекс уговора о раду број 6-1-2107/4 од 24.06.2008. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад у складу са стручном спремом и радним искуством. Обавезује се тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 227.650,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а указивањем на погрешну примену члана 8. ЗПП-а, у суштини се оспорава утврђено чињенично стање, што није ревизијски разлог у смислу члана 407. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог и обављао послове ... на терену. Решењем туженог од 28.12.2013. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због учињене повреде радне обавезе која се састоји у неизвршавању, неблаговременом, несавесном и неуредном извршавању послова и радних задатака и противправног прибављања себи или другоме материјалне користи, предвиђене одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду и члана 14. став 1. тач. 3. и 23. уговора о раду. Наиме, обавеза тужиоца је била да након пријема уплате од корисника електричне енергије примљени новац преда на благајну истог дана када је рачун наплаћен или најкасније сутрадан, односно након сравњења са дневником уплата који је водио. Међутим, тужилац уплате од краја новембра 2013. године, није благовремено предао на благајну, већ са закашњењем и то дана 06.12.2013. године, уз достављање признаница без датума уплата и 11 општих уплатница без датума када су наплаћене, због чега тужени није могао да утврди ког датума је уплата извршена, све док корисници услуга приликом рекламација рачуна не покажу свој примерак признанице са наведеним датумом уплате. Тужилац је у изјашњењу од 12.12.2013. године, потврдио све наводе туженог, а на учињене повреде је упозорен 17.12.2013. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да из изведених доказа не произлази да је тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, јер тужени није пружио доказ о изричитој обавези тужиоца да новац од наплаћених рачуна предаје истог дана, па је поништио наведено решење о отказу уговора о раду.

Другостепени суд је преиначио првостепену одлуку, јер је заснована на погрешној примени материјалног права и то одредби члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, оцењујући да је тужилац својим понашањем учинио повреду радне обавезе на начин како је то наведено решењем о отказу уговора о раду, односно што након наплате рачуна од корисника електричне енергије новац који је примио није предао на благајну истог дана или сутрадан, а на признанице није стављао датум када је уплата извршена.

По оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је правилно применио материјално право и оценио да је побијано решење о отказу уговора о раду законито, те да је тужилац учинио повреду радне обавезе која му је оспореним решењем стављена на терет, односно да је неблаговремено, несавесно и неуредно извршавао поверене послове, а за свој закључак је дао јасне и потпуне разлоге које прихвата и Врховни касациони суд.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Одредбом члана 179. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05,32/13), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Одредбом члана 14. тачка 3. уговора о раду од 20.02.2007. године, предвиђено је да тужени тужиоцу може да откаже уговор о раду због неизвршавања, неблаговременог, несавесног и немарно извршавања послова.

Супротно наводима ревизије, а имајући у виду наведене одредбе Закона о раду и уговора о раду, понашање тужиоца представља повреду радне обавезе предвиђене уговором о раду, као неизвршавање, неблаговремено, несавесно и неуредно извршавање послова, јер је тужилац био дужан да на време преда новац од наплате, што је била устаљена пракса код туженог, као и да на признаницама упише датум извршених уплата, што он није учинио.

Неоснован је навод ревизије да је погрешно примењено материјално право у смислу да на страни тужиоца не може постојати кривица за учињену повреду радне обавезе, јер се тужилац дуже од 10 година лечи од алкохолизма и других придружених болести. Ово из разлога што из налаза и мишљења вештака није утврђено да је тужилац у време када је учинио повреду радне обавезе био неурачунљив, односно да је био у стању у коме није могао да схвати значај својих радњи и да управља својим поступцима.

Како је неоснован тужбени захтев за поништај отказа уговора о раду, то је правилно одбијен и захтев тужиоца за враћање на рад, с обзиром на акцесорни карактер тог захтева.

Из напред наведених разлога применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић